

[Finansministeren.]

alvorlige situation, som er erkendt fra alle sider, må man gøre sig klart, at enhver forøgelse af statens udgifter ved indkomstoverførsler vil betyde et skridt i den forkerte retning i form af et øget forbrug. Jeg nævner det, fordi jeg tror, det er vigtigt, at man lægger sig det på sinde, hver gang man drøfter lovgivningsområder af den ene eller den anden karakter her i folketinget.

Vi er nødt til på den økonomiske baggrund, vi har, at tage meget hensyn til disse betalingsbalanceproblemer, og vi er nødt til på baggrund af den inflation, vi har, også at overveje, hvordan det vil være muligt at fastholde en tilstrækkelig høj beskæftigelse i de kommende år og samtidig få reduceret underskuddet på vor betalingsbalance. Jeg tror, at det vil kræve samarbejde, et samarbejde naturligvis mellem regering og folketing, men også et samarbejde med arbejdsmarkedets parter. Jeg tror, jeg bliver nødt til at understrege, at vi har et fælles ansvar for, at inflationen ikke løber videre i et tempo, som vil være u hensigtsmæssigt for produktion og beskæftigelse. Vi må være parat til gennem den lovgivning, der gennemføres her i folketinget, alvorligt at prøve at løse de økonomiske betalingsbalanceproblemer, som ligger foran os. Vi er fra regeringens side parat til at gå ind til disse opgaver, vi er fra regeringens side parat til at påtage os et medansvar for løsningen af disse problemer, men det har været sagt mange gange, at regeringen er lidt smal, og med de 22 mandater, vi har, kan vi desværre ikke selv gennemføre det; ellers var det jo så enkelt at bebrejde regeringen, at den ikke gjorde det. Vi må i denne forbindelse appellere til, at folketinget som sådant medvirker til en forsvarlig og saglig løsning af disse problemer.

Må jeg så kun sige et par bemærkninger til en enkelt af ordførerne. Det var hr. Ib Christensen, der til sidst rettede et spørgsmål til statsministeren, og jeg skal på statsministerens vegne kun sige, at vi naturligvis er parate til i det politisk-økonomiske udvalg at drøfte de problemer, som hr. Ib Christensen rejste.

Jeg har med disse bemærkninger ikke bevæget mig ind på, skal vi sige en svartale til de enkelte finanslovsordførere, men forsøgt at redegøre for regeringens opfattelse af

de presserende problemer i forbindelse med finanslovsforslaget. Vi kan fortsætte debatten om, hvorvidt der er sparet nok eller for lidt på indeværende finanslovsforslag, men jeg tror også, man må erkende, at om vi havde sparet et par hundrede millioner kroner mere eller mindre — de fleste ville jo sige mere — havde det ikke løst alle de problemer, som vi står overfor. Det vigtigere er efter min opfattelse, at der nu her i folketinget vil være et tilstrækkelig bredt, ansvarsfuldt forum til at gå videre med løsningen af de økonomisk-politiske opgaver, som ligger foran os, og det er det, der skal bane vejen for, at vi igen kan skabe rimelige vilkår, også på vores betalingsbalance.

Økonomi- og handelsministeren (*Nyboe Andersen*):

Hr. Flygaard stillede mig nogle spørgsmål, jeg gerne vil svare på.

Han spurgte først, om jeg kunne dele den vurdering, der findes i den økonomiske oversigt, og som går ud på, at en stærk forringelse af bytteforholdet i sig selv udløser nogle selvregulerende kræfter. Svaret er ja. Jeg kan dele denne vurdering; der er sådanne selvregulerende kræfter, men det er også rigtigt, som der står, at en proces af den art tager sin tid. Jeg forstod nærmest på hr. Flygaard, at han gerne havde set, at kronens værdi blev inddraget i disse selvregulerende kræfter ved en flydende kronekurs eller måske ved en devaluering. Det vil jeg meget stærkt advare imod. Jeg tror ganske bestemt, at et fald i kroneværdien internationalt ikke vil være til gavn for vores betalingsbalance, simpelt hen fordi de inflationskræfter, den inflationsmekanisme, der desværre virker her i landet, er så kraftig og vores udenrigshandel omfatter så stor en del af hele vor omstævnning, at resultatet ville blive en voldsom forstærkelse af inflationen, som meget hurtigt ville opæde de fordelagtige virkninger, som det kunne have på betalingsbalancen på grund af prisforskydningerne.

Vort mål valutapolitisk er klart det at fastholde samarbejdet med de fire EF-lande, vi samarbejder med inden for det, der er tilbage af den såkaldte valutaslange, og samarbejdet med Norge og Sverige, der jo er tilknyttet dette samarbejde. Jeg betragter det som en meget væsentlig styrkelse, et